ION BĂRBUȚĂ
Institutul de Filologie
(Chişinău)

NOTE PRIVIND NIVELUL STRUCTURII INFORMAȚIONALE AL ENUNȚULUI

Abstract

The article presents a modeling of the informational structure level of a statement (theme – rheme segmentation) as well as of the process that underlies the foundation of this level (the act of informational localization of the statement). An analysis of this layer of significance is performed in close connection with the level of referential structure (semantic doers – semantic predicate segmentation) as well as with that of predicative structure (logical-syntactical subject – predicate segmentation). Representing a mechanism of informational updating of an statement in relation to the communicative context, the level is determined by the need to adapt the information content of the statement to interlocutor's knowledge. Ensuring inclusion of the statement in the informational space of the definite context, the level of information structure undergoes an adaptation of lexical-grammatical structure of the statement to communicative tasks pursued by the speaker.

Cercetările consacrate semnificatului global al enunțului au demonstrat că, în planul organizării interne, el reprezintă o entitate structurată pe mai multe niveluri, cărora le corespund anumite straturi de semnificație (GALR, II, 864; Dik 1997, p. 24; Алефиренко 2005, p. 248-285; Гак 2000, p. 332-334; Кронгауз 2005, p. 192-195). Interpretarea enunțului ca entitate constituită prin suprapunerea unor straturi de semnificație este caracteristică, mai ales, direcțiilor de cercetare care abordează enunțul din perspectivă pragmatică. În acest caz, informația codificată de fiecare dintre straturile de semnificație proprii enunțului reprezintă un reflex al raportării lui la un anumit element al contextului comunicativ. În opinia noastră, informațiile din componența structurii pragmasemantice a enunțului sunt repartizate în cadrul a trei niveluri de semnificație (nivelul structurii referențiale, nivelul structurii predicative, nivelul structurii informaționale) şi a patru componente semantice (componenta deictică, componenta modală, componenta ilocuționară şi componenta afectiv-expresivă).

Pornind de la constatările făcute mai sus, vom încerca în cele ce urmează să prezentăm o succintă caracteristică a unuia dintre straturile de semnificație din structura pragmasemantică a enunțului, şi anume a nivelului structurii informaționale. Precizăm, totodată, că în studiul de față nu ne vom limita doar la analiza nivelului în cauză prin indicarea trăsăturilor definitorii ale lui, ci vom examina şi procedeul prin care acesta se constituie. În felul acesta, unul dintre conceptele de bază folosite la analiza nivelului

BDD-A6808 © 2012 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:05:01 UTC)

vizat în articolul de față va fi, pe lângă cel de strat de semnificație, conceptul de operațiune enunțiativă, prin care înțelegem actul aflat la baza procesului de constituire a fiecăruia dintre straturile de semnificație din cadrul structurii pragmasemantice a enunțului, văzut ca entitate comunicativă contextualizată.

Deosebirea dintre nivelurile de semnificație şi componentele semantice rezidă în faptul că, în timp ce ultimele codifică valori aparte, de natură deictică, modală, ilocuționară sau afectiv-expresivă, cele dintâi se definesc printr-un conținut informațional mult mai complex, organizat în conformitate cu o anumită structură, aceasta având la bază relația dintre unitățile lor minime. Astfel, conținutul informațional al nivelului structurii referențiale, reprezintă o descriere a evenimentului din realitate. Prin nivelul dat, în structura enunțului, este actualizată relația dintre rolurile semantice (agent, pacient, instrument, destinatar etc.) şi predicatul semantic. Conținutul informațional al nivelului structurii predicative se constituie ca o manifestare a relației dintre obiectul comunicării şi caracteristica atribuită acestuia. În sfârşit, esența conținutului nivelului structurii informaționale o constituie relația dintre ceea ce este dat, cunoscut, vechi şi ceea ce este nou, necunoscut.

Existența acestor niveluri de semnificație din structura pragmasemantică a enunțului se explică prin faptul că enunțul implică o dublă relație. Este vorba, pe de o parte, de o raportare la un anumit univers de referință şi, pe de altă parte, de o raportare la un anumit context enunțiativ, acesta fiind văzut ca un anume spațiu fizic, temporal, social, cultural, psihologic, cognitiv.

Pe baza primului tip de relații se constituie nivelul structurii referențiale, iar cel de al doilea tip generează straturile de semnificație cu caracter operațional, care servesc la organizarea informației referențiale în vederea transmiterii ei în actul de comunicare. Din categoria dată fac parte nivelul structurii predicative şi nivelul structurii informaționale al enunțului. Astfel, nivelul structurii referențiale rezultă din desemnarea prin mijloace de limbă a unui eveniment, a unei stări de lucruri din realitate. Este deci un strat de natură semantică. Celelalte două niveluri sunt de natură pragmatică şi reprezintă modalitatea de codificare şi de comunicare prin enunț a informației referențiale. În felul acesta, nivelurile în cauză nu descriu nimic, ele doar îl ajută pe interlocutor să înțeleagă modul în care este organizată informația comunicată prin enunț (Тестелец 2001, p. 440).

Nivelul structurii informaționale, numit şi segmentare actuală a propoziției (Матезиус 1967), perspectivă funcțională a enunțului (Firbas 1971), structură comunicativă a enunțului (Кронгауз 2005, p. 209), are rolul de a raporta conținutul referențial al enunțului la contextul comunicativ, cu alte cuvinte, realizează o actualizare contextuală a enunțului. După cum este bine ştiut, enunțul asertiv, în calitatea sa de structură sintactică dotată cu sens, este folosit de locutor pentru transmiterea informației despre un eveniment din realitate, urmărindu-se realizarea unor sarcini comunicative într-un context comunicativ dat. Prin urmare, chiar dacă, în planul limbii, enunțul este interpretat ca unitate care

BDD-A6808 © 2012 Academia de Ştiințe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:05:01 UTC)

se defineşte prin autonomie comunicativă, în procesul real de comunicare, el nu apare izolat, fără a avea vreo legătură cu contextul, lingvistic sau extralingvistic, în care este utilizat. În aceste condiţii, se impune ca enunţul, care funcţionează ca parte componentă a dialogului sau a unui text mai larg, să dispună de un mecanism care să îi permită integrarea într-un context comunicativ dat. Acest rol îi revine nivelului structuri informaţionale, care asigura includerea enunţului în spaţiul informaţional specific contextului de comunicare, realizând, în acelaşi timp, o adaptare a structurii lexico-gramaticale a enunţului la sarcinile comunicative urmărite de locutor.

Aşadar, atunci când formulează un enunţ, codificând prin mijloacele limbii şi transmiţând o anumită informaţie, locutorul este pus în situaţia de a lua în considerare nu doar desemnarea evenimentului din realitate, ci şi divizarea informaţiei despre acest eveniment în următoarele două componente: informaţia cunoscută interlocutorului în contextul dat de comunicare şi informaţia nouă, necunoscută acestuia până în momentul comunicării.

După cum vedem, nivelul în cauză este determinat de factorii implicaţi de interacţiunea dintre locutor şi interlocutorul său într-un anumit context situaţional. Printre aceştia se numără fondul de cunoştinţe comun celor doi interlocutori şi intenţia comunicativă a locutorului. Acesta reprezintă unul dintre factorii importanţi care contribuie, prin componentele de informaţie cuprinse, la organizarea informaţiei codificate la nivelul structurii referenţiale al enunţului. Segmentarea şi organizarea enunţului în funcţie de natura informaţiei vehiculate, este impusă de necesitatea adaptării conţinutului informaţional al enunţului la cunoştinţele interlocutorului, adică la cunoştinţele celui care se află în situaţia să interpreteze enunţul receptat. Prin urmare, nivelul dat poate fi explicat într-un mod adecvat doar dacă sunt luaţi în calcul factorii determinanţi.

În plan semantic, nivelul structurii informaţionale al enunţului se caracterizează prin faptul că are la bază raportul stabilit între informaţia considerată mai mult sau mai puţin cunoscută interlocutorului, altfel spus, informaţia făcând parte din ansamblul de cunoştinţe prealabile receptării, şi aportul de informaţie nouă, adus în discurs prin enunţul dat. Examinate din perspectivă funcţională, adică din punctul de vedere al rolului îndeplinit în cadrul enunţului, unităţile nivelului structurii informaţionale al enunţului – Tema şi Rema – reprezintă o interpretare a semnificaţiei referenţiale a enunţului în termenii trăsăturilor relevante din punct de vedere comunicativ.

Dintre straturile de semnificaţie delimitate în structura pragmasemantică a enunţului, nivelul despre care vorbim aici prezintă cele mai multe asemănări cu nivelul structurii predicative. Deşi diferă într-o anumită privinţă (nivelul predicativ este de natură logică, iar nivelul structurii informaţionale este unul legat, în cea mai mare măsură, de contextul comunicativ, reprezentând o actualizare contextuală a enunţului), nivelurile

BDD-A6808 © 2012 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:05:01 UTC)

în cauză sunt apropiate ca structură, dar şi ca modalitate de organizare a valorilor codificate. După cum putem observa, ambele niveluri avute aici în vedere sunt structurate în conformitate cu acelaşi principiu: organizarea bipartită a informaţiei referenţiale.

În ceea ce priveşte valorile specifice unităţilor minime din cadrul acestor niveluri, trebuie spus că în multe cazuri definiţiile lor sunt aproape identice. Astfel, subiectul logico-sintactic este definit ca „obiect al comunicării", iar predicatul logico-sintactic este interpretat ca fiind „caracteristica atribuită acestuia". În acelaşi timp, prin temă se înţelege „entitatea în legătură cu care se afirmă ceva", rema, la rândul ei, fiind „ceea ce se spune despre temă" (GALR II, p. 869; Кронгауз 2005, p. 246). Pentru o descriere mai clară a conţinutului codificat la nivelul structurii informaţionale, acesta ar putea fi actualizat prin folosirea unor sintagme echivalente. De exemplu, tema se explicitează cu ajutorul sintagmelor „*în privinţa…*", „*cu privire la…", „apropo de …*", iar rema, prin sintagma „*intenţionez să comunic că…*". În ansamblu, nivelul structurii informaţionale al enunţului ar putea fi descris cu ajutorul formulei: „*Cu privire la X intenţionez să comunic că P*". Bunăoară, se consideră că nivelul structurii informaţionale al unui enunţ de tipul: *Ion* (T) *mănâncă un măr* (R), poate fi explicitat astfel: *Cât despre Ion, vreau să spun că el mănâncă un măr.*

Această modalitate de definire a unităţilor minime ale nivelului structurii informaţionale al enunţului nu poate fi acceptată în totalitate. Inconvenientul unor astfel de definiţii rezidă în faptul că ele nu sunt în măsură să dezvăluie esenţa unităţilor în cauză şi, prin urmare, nu permit o delimitare clară a unităţilor de la nivelul structurii informaţionale de cele ale nivelului structurii predicative. În aceste condiţii, este firesc să se încerce identificarea unor trăsături suplimentare care ar permite o distincţie tranşantă între straturile date de semnificaţie, dar şi a unităţilor lor minime. Astfel, dacă examinăm structura celor două niveluri de semnificaţie, constatăm că în cadrul lor sunt cuprinse elemente asemănătoare sub anumite aspecte. Printr-o formulă generală, structura straturilor de semnificaţie la care ne referim ar putea fi descrisă ca fiind constituită din următoarele componente:

a) o entitate care urmează să fie identificată, desemnată (în structura enunţului este marcată prin subiect sau temă);

b) o trăsătură care caracterizează, explică entitatea desemnată prin componenta ce reprezintă punctul de pornire al fiecăruia dintre cele două niveluri (e vorba de predicatul logico-sintactic şi de remă);

c) o relaţie de explicare, stabilită între unităţile fiecărui nivel.

Dacă încercăm să precizăm formula specifică fiecăruia dintre cele două straturi de semnificaţie, atunci trebuie menţionat că nivelul structurii predicative are rolul

BDD-A6808 © 2012 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:05:01 UTC)

de a organiza informaţia referenţială în conformitate cu schema: a) „*obiectul comunicării este ...*”; b) „*ceea ce se spune în legătură cu acest obiect al comunicării este faptul că ...*”.

La rândul său, nivelul structurii informaţionale are rolul de a organiza informaţia referenţială (numită şi informaţie factuală, cognitivă, descriptivă, denotativă), care este codificată la nivelul structurii referenţiale, în conformitate cu următoarea schemă: a) „*faptul cunoscut nouă este…*”; b) „*ceea ce intenţionez să spun în legătură cu acest fapt este…*”

Cât priveşte operaţiunile enunţiative implicate de cele două niveluri, este de menţionat că ele, dacă nu sunt identice, sunt cel puţin asemănătoare. Astfel, nivelul structurii predicative presupune identificarea obiectului comunicării şi atribuirea unei caracteristici acestuia de la urmă. La rândul său, nivelul structurii informaţionale prevede identificarea informaţiei cunoscute la care se adiţionează o informaţie nouă, necunoscută.

Cel mai important aspect care trebuie menţionat în legătură cu deosebirea dintre valorile codificate la nivelul structurii predicative şi cele din cadrul nivelului structurii informaţionale vizează dimensiunea localizării/nelocalizării relaţiei stabilite între entităţile celor două niveluri în raport cu situaţia de comunicare. Aşadar, aceste niveluri se deosebesc prin faptul că nivelul structurii predicative exprimă o relaţie dintre obiectul şi caracteristica atribuită acestuia în general, fără o raportare la situaţia de comunicare concretă, iar nivelul structurii informaţionale actualizează această relaţie în raport cu situaţia de comunicare dată. În acest caz este vorba de o localizare informaţională a conţinutului enunţului, ceea ce înseamnă că la organizarea informaţiei referenţiale se ţine cont de fondul comun de cunoştinţe care derivă din contextul enunţării. În felul acesta, la organizarea informaţiei referenţiale la nivelul structurii predicative se urmăreşte identificarea obiectului comunicării şi atribuirea unei caracteristici acestui obiect. În acelaşi timp, organizarea conţinutului referenţial la nivelul structurii informaţionale, în funcţie de finalitatea comunicativă urmărită de locutor, se porneşte de la ceea ce este dat, cunoscut în condiţiile concrete ale actului de comunicare respectiv pentru a se ajunge la informaţia nouă, necunoscută interlocutorului până în momentul enunţării.

Pe baza acestor constatări am putea să precizăm schemele cu ajutorul cărora sunt descrise nivelurile în cauză. Astfel, nivelul structurii predicative are rolul de a organiza informaţia referenţială în conformitate cu următoarea formulă: a) „*obiectul comunicării (în general, fără o raportare la situaţia de comunicare dată) este X*”; b) „*ceea ce se poate spune în legătură cu X este P*”. În acelaşi timp, după cât se pare, cea mai potrivită descriere a nivelului structurii informaţionale al enunţului este cea care prevede că acesta este organizat în conformitate cu formula: a) „*faptul cunoscut nouă aici şi acum şi în legătură cu care intenţionez să vorbesc este…*”; b) „*ceea ce intenţionez să adaug la cele cunoscute este…*” După cum vom vedea în continuare, această definiţie face posibilă o modelare mai exactă a informaţiei codificate la nivelul structurii informaţionale.

BDD-A6808 © 2012 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:05:01 UTC)

Am putea deci conchide că pentru definirea conținutului exprimat de nivelul structurii informaționale al enunțului sunt importante atât cele două funcții pragmatice, cât şi relația dintre ele. Rămâne însă de răspuns la întrebarea: În ce constă totuşi esența relației stabilite între temă şi remă?

Dacă încercăm să comparăm relația stabilită între unitățile structurii informaționale şi relația dintre unitățile minime ale nivelului structurii predicative, constatăm că între ele există atât asemănări, cât şi deosebiri. Asemănarea dintre cele două tipuri de relații constă în faptul că ambele au un caracter orientat, presupunând un punct de pornire (subiectul la nivelul structurii predicative şi tema la nivelul structurii informaționale) şi un punct de sosire (predicatul logico-sintactic în primul caz şi rema în celălalt). Deosebirea devine evidentă atunci când examinăm relația dată prin raportare la elementele între care ea se stabileşte. Astfel, indiferent de conținutul semantic al celor două funcții logico-semantice, relația predicativă se defineşte totdeauna ca o legătura stabilită între „un obiect şi caracteristica atribuită acestuia". Nu acelaşi lucru se poate spune şi despre relația dintre unitățile nivelului structurii informaționale. Acest tip de relație se stabileşte între secvențe a căror caracteristică, în plan semantic, este foarte diversă. După cum se constată în studiile de lingvistică, nu doar subiectul, ci oricare dintre elementele (părțile de propoziție) enunțului poate apărea în poziție tematică (GALR II, p. 881-885). Să se compare, bunăoară, următoarele două enunțuri: *Ion* (T) *a plecat la Chişinău* (R). şi *La Chişinău* (T) *a plecat Ion* (R). În primul enunț, segmentarea temă-remă are la bază relația stabilită între un obiect şi caracteristica atribuită acestuia. În cel de al doilea, în care tema este reprezentată printr-un complement circumstanțial, iar în poziție rematică apar părțile principale ale propoziției (subiectul şi predicatul), relației temă-remă îi corespunde, la nivelul structurii de profunzime, o relație dintre o circumstanță şi evenimentul care se produce în circumstanța dată. În legătură cu aceasta, suntem de părere că au dreptate lingviştii care constată că este imposibil să se facă o caracteristică a temei şi a remei în plan semantic.

Aşadar, nivelul structurii informaționale reprezintă o modalitate de structurare a informației referențiale ca urmare a raportului stabilit între conținutul exprimat de enunț şi ansamblul factorilor de natură verbală, situațională, cognitivă care alcătuiesc contextul comunicativ. Din acest punct de vedere, distincția temă – remă, care echivalează cu distincția „informație cunoscută" – „informație necunoscută, nouă", nu este posibilă decât în cadrul unui context bine determinat. În contexte diferite, unul şi acelaşi enunț se poate caracteriza prin segmentări diferite. În felul acesta, nivelul structurii informaționale al enunțului ar putea fi caracterizat drept unul dintre nivelurile cu o puternică ancorare contextuală.

Analiza de mai sus este o încercare de modelare a nivelului structurii informaționale al enunțului. Pentru a avea un tablou complet al acestui fenomen este necesar ca această

BDD-A6808 © 2012 Academia de Ştiințe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:05:01 UTC)

analiză să fie însoțită de o succintă descriere a procesului de constituire a nivelului în cauză. După cum se menționează în studiile de lingvistică, operațiunea prin care se constituie nivelul structurii informaționale al enunțului poate fi realizată pornind de la corelația dintre nivelul în cauză cu nivelul structurii referențiale (Слюсарева p. 3, 4). În acelaşi timp, având în vedere că în procesul de suprapunere a acestor straturi de semnificație intervine un alt nivel, şi anume nivelul structurii predicative, va trebui să facem anumite referințe şi la acesta din urmă.

Din punctul de vedere al originii sale, nivelul structurii informaționale al enunțului, este interpretat ca fiind rezultatul contextualizării informaționale a semnificației referențiale. Să vedem cum ar putea fi înțeles acest lucru.

Aşa cum se arată în studiile de lingvistică, enunțul asertiv are ca denotat un eveniment din realitate. Prin urmare, la baza semnificatului global al enunțurilor de acest tip se află o anumită schemă actanțială (Алефиренко 2005, p. 249-251). Fiind un mijloc de codificare a informației despre evenimentele din realitate, această structură (model semantic) este rezultatul interpretării semantice a structurii evenimentului desemnat în enunț. Operațiunea care asigură reflectarea generalizată a unui eveniment din realitatea extralingvistică în latura de conținut a enunțului este actul referinței sau referențializarea.

Totuşi producerea unui enunț nu se reduce doar la o descriere a evenimentului din realitate. Mai este necesar ca informația de tip referențial să fie organizată în funcție de anumiți factori de natură pragmatică, datorați contextului comunicativ şi scopurilor ilocuționare urmărite de locutor. O primă operațiune enunțiativă care asigură organizarea informației de tip referențial este actul de predicație sau predicativizarea. Este o operațiune de natură logico-cognitivă, care implică încadrarea structurii actanțiale într-o schemă binară de factură logică, ale cărei elemente sunt subiectul şi predicatul logico-sintactic. Analizat din această perspectivă, enunțul apare ca o entitate care descrie un eveniment, o stare de lucruri din realitate, a cărei structură este organizată şi prezentată în conformitate cu direcția de desfăşurare a gândirii logice, şi anume de la obiectul gândirii spre caracteristica atribuită acestuia. În planul enunțării, predicativizarea este un act semnificativ prin care se afirmă (sau eventual se neagă) raportul dintre un subiect şi un predicat. Rezultatul acestui act, care prevede structurarea informației referențiale în conformitate cu principiul logic, îl reprezintă nivelul structurii predicative, care se suprapune peste nivelul structurii referențiale. În opinia celor mai mulți cercetători, acesta este unul dintre cei mai importanți parametri operaționali în procesul de constituire a structurii pragmasemantice a enunțului.

Totodată, orice act de comunicare în cadrul căruia are loc producerea unui enunț se desfăşoară într-un anumit context. Reprezentând ansamblul factorilor care afectează semnificația enunțului, contextul este interpretat ca un spațiu definit prin mai multe

BDD-A6808 © 2012 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:05:01 UTC)

dimensiuni: fizică, socială, culturală, psihologică. Enunțul şi contextul se află într-o relație de strânsă interdependență. Din punctul de vedere al raportului stabilit între enunț şi informația degajată de contextul în care acesta este produs, informația codificată la nivelul structurii referențiale al enunțului este de două tipuri:

a) informație cunoscută; este acea parte din informația comunicată prin enunț care se conține în universul conversațional comun interlocutorilor;

b) informație necunoscută, nouă; este partea de informație adusă în universul conversațional comun interlocutorilor prin enunțul dat.

Astfel, informația referențială organizată prin actul de predicație în conformitate cu structura binară a judecății este raportată la ansamblul de cunoştințe prealabile actului de enunțare, cunoştințe care există atât în conştiința emițătorului, cât şi în conştiința receptorului. Această divizare a conținuturilor exprimate prin nivelul structurii referențiale reprezintă rezultatul contextualizării informaționale a enunțului. Prin această operațiune enunțiativă are loc stabilirea unei legături (explicite sau nu) cu fondul de informații comun interlocutorilor.

Operațiunea enunțiativă care raportează semnificația referențială la contextul comunicativ şi prin care se constituie nivelul structurii informaționale al enunțului este actualizarea informațională a enunțului, numită şi act al localizării informaționale al enunțului. În ceea ce priveşte modul de realizare a operațiunii date, este de menționat că ea include două subacte: a) tematizarea unuia dintre componentele enunțului pornind de la un fond de cunoştințe comun şi b) adiționarea/integrarea informației „vechi" cu informație „nouă", „necunoscută".

În felul acesta, nivelul structurii informaționale al enunțului, definit în termenii dihotomiei temă-remă, este conceput ca o manifestare a opoziției „informație cunoscută"/ „informație nouă, necunoscută". Fiind de natură pragmatică, aceste valori se suprapun peste elementele nivelului structurii referențiale, altfel spus, are loc o repartizare a elementelor componente ale acesteia de la urmă în cadrul a două secvențe: tema (partea de enunț care exprimă o informație veche, cunoscută din contextul comunicativ) şi remă (elementul care spune ceva în legătură cu tema, care aduce o informație nouă în situația dată de comunicare).

De menționat că structurarea informațională a enunțului din perspectivă comunicativă nu se limitează doar la divizarea informației comunicate de enunț prin raportare la fondul de cunoştințe comun. După cum se menționează în studiile de lingvistică, acest tip de segmentare presupune şi ierarhia elementelor enunțului în funcție de importanța lor comunicativă.

BDD-A6808 © 2012 Academia de Ştiințe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:05:01 UTC)

Generalizând, am putea spune că limba dispune de un mecanism care îi permite locutorului să identifice informaţia cunoscută din contextul comunicativ dat şi informaţia nouă, necunoscută interlocutorului până în momentul enunţării. Acest mecanism al actualizării informaţionale a enunţului este pus în aplicare în cazul desemnării unui eveniment din realitate. El prevede „prelucrarea" informaţiei referenţiale prin prisma fondului de cunoştinţe comune celor doi interlocutori, cunoştinţe care derivă din contextul comunicativ dat, şi în conformitate cu scopul comunicativ urmărit de locutor. În felul acesta, în procesul de transmitere a informaţiei prin enunţ, vorbitorul codifică informaţia pe care intenţionează să o comunice interlocutorului său, structurând-o în funcţie de raportarea ei la anturajul contextual al enunţului şi în funcţie de modul în care ea participă la desfăşurarea discursului.

REFERINŢE BIBLIOGRAFICE

1. Dik 1997 – Dik, Simon C. *The theory of Functional Grammar. Part 1: The structure of the clause*. 2nd edition, edited by Kees Hengeveld. Functional Grammar Series 20. Berlin.

2. Firbas 1971 – Firbas, J. *On the concept of Communicative Dynamism in the Theory of Functional Sentence Prespective.* Sborník Prací Filosofické Fakulty Brnetské University, p. 135-144.

3. GALR II – *Gramatica limbii române*. Vol. II: *Enunţul*. Bucureşti, 2005.

4. Алефиренко 2005 – Алефиренко Н.Ф. *Спорные проблемы семантики*. Москва.

5. Гак 2000 – Гак В. Г. *Теоретическая грамматика французского языка*. Москва.

6. Кронгауз 2005 – Кронгауз М. А. *Семантика*. Москва.

7. Матезиус 1967 – Матезиус В. *О так называемом актуальном членении предложения* // Пражский лингвистический кружок: Сборник статей. Москва.

8. Слюсарева 1986 – Слюсарева Н. А. *Категориальная основа тема-рематической организации высказывания-предложения* // Вопросы языкознания, 1986, № 4, p. 3-15.

9. Тестелец 2001 – Тестелец Я. Г. *Введение в общий синтаксис*. Москва.

BDD-A6808 © 2012 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:05:01 UTC)